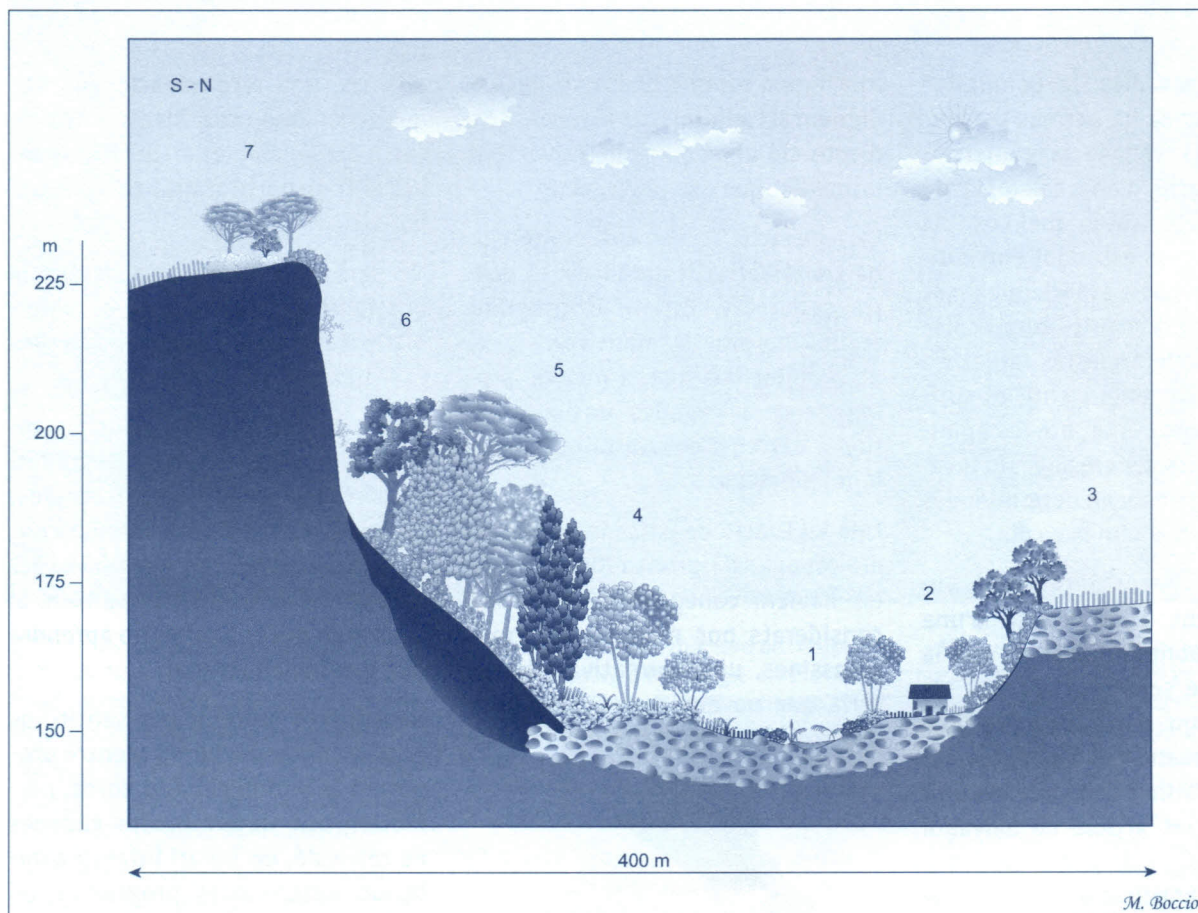

La penya de Can Carrerons, damunt del molí del Pedrenyal

M. Boccio

De petit em tenia encuriolit la penya que veia des de casa, a cal Cavalier. No entenia com s'havia format aquell espadat tan vertical i sense un bri de planta. Recordo com després d'unes pluges persistents part de la penya es desplomà i s'esllavissà cap a la Tordera.

De jovenet m'hi apropava buscant espàrrecs o bolets, o simplement per fer-hi una passejada i tafanejar pel veïnat. En estudiar Geografia, m'interessà com es va formar la Tordera i com va canviant cada vegada que plou molt i baixa una bona torderada. Ara cerco sobretot l'explicació del resultat de tot plegat, dels fenòmens naturals i de com l'activitat de les persones han condicionat la formació i l'evolució del paisatge de l'entorn de la Tordera.

En els recorreguts per aquests viaranys ara m'acompanya la Maravillas; ella hi percep altres sensacions i desco-

breix altres realitats. M'expressa gràficament les idees i els esquemes que li vaig transmetent. Doncs, aquí tenia el perfil que ella ha enllestit, que ara jo us explicaré molt breument.

Quan la Tordera només és un filet d'aigua (1) s'observa la llera plena de pedres i rocs que ha arrossegat la riera en moments de crescuda; hi trobareu plantes de vora d'aigua, com els crèixens i les bogues. A un cantó hi ha l'antic molí del Pedrenyal, amb la casa restaurada recentment (2); seguint la mateixa direcció hi ha un talús amb escàcies i alzines, que acaba en el pla de can Torró, on dominen els conreus (3). A l'altre cantó hi ha un braç del riu on l'aigua s'entolla, colonitzat per verns i salzes (4). De seguida el vessant es torna inclinat i totalment ocupat per arbres caducifolis, sobretot pollancre, plàtans i oms (5); també hi ha roures i alguna alzina o algun pi piñer; en les clarianes hi ha bardisses que

Josep M. Panareda

impedeixen el pas; aquest indret és obac i els materials hi són tous; són els que han caigut de dalt la penya. De sobte, el vessant s'enfila i gairebé és vertical, formant una penya espectacular (6), sense cap planta, o només unes matetes que s'aguanten com poden. Al capdamunt, hi ha un pla lleugerament inclinat cap al sud, on hi ha bosquets amb alzines, sureres i pins, i els camps que voregen can Rafelet (7), i no gaire lluny can Carrerons, la casa que veia de petit damunt la penya.

Suposo que més d'un lector pensarà que la Tordera em té ben agafat, perquè no paro d'escriure sobre aquesta riera. És pitjor encara; de petit em tenia encuriolit, de gran em captivà i ara em té ben enganxat, amb unes ganes boges per a esbrinar tot allò que de menut em voltava pel cap i que encara no n'he tret l'entrellat de tot plegat. La Tordera em té ben entrapat.